

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 8 november 2011 in zaak nr. 11/06190 in het geding
tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister).

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 juni 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om wijziging van de beperking van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen.

Bij besluit van 26 januari 2011 heeft de minister, het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 november 2011, verzonden dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 december 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hogerberoepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J. Willems, ambtenaar van staat.

w.g. Schuyt
lid van de enkelvoudige kamer

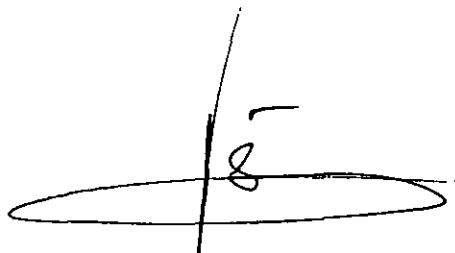
w.g. Willems
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 april 2012

412-716.

Verzonden: 19 april 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across the middle and a vertical line extending upwards from the center.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummers: AWB 11/06190
(beroep)
AWB 11/06192
(voorlopige voorziening)

V-nr:

**uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de
voorzieningenrechter in de zaak tussen**

geboren op _____ van Chinese nationaliteit, eiser en verzoeker (hierna: eiser),
gemachtigde: mr. W.M. Hompe, advocaat te Amsterdam

en

**de minister voor Immigratie en Asiel,
verweerder,
gemachtigde: mr. W. Graafland, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.**

Procesverloop

Bij besluit van 16 juni 2010 (het primaire besluit) heeft verweerder de aanvraag van eiser om wijziging van de beperking van 'als genoemd in de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000 hoofdstuk B9' in 'voortgezet verblijf' afgewezen. Het daartegen gemaakte bezwaar is bij besluit van 26 januari 2011 (het bestreden besluit) ongegrond verklaard.

Op 21 februari 2011 heeft de rechtbank het beroepschrift van eiser ontvangen. Bij brief van 21 februari 2011 heeft eiser verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 27 september 2011. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. De rechtbank/voorzieningenrechter (hierna: rechtbank) heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Overwegingen

1.1. In geschil is de vraag of sprake is van bijzondere individuele omstandigheden als bedoeld in het beleid van paragraaf B16/4.5 van de Vc 2000.

1.2. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft

Zaaknummers: AWB 11/06190 (beroep) en
AWB 11/06191 (voorlopige voorziening) inzake ..

Pagina 2 van 6

gemaakt dat hij slachtoffer is van mensenhandel. Vervoeerder heeft hierbij verwezen naar het onderliggende dossier en de daarin opgenomen van elkaar afwijkende verklaringen van eiser. Volgens verweerder is niet gebleken dat sprake is van een actuele invloed van mensenhandelaren welke eiser heeft belemmerd bij het doen van zijn relaas ten aanzien van mensenhandel. Eiser heeft zijn verhaal meerdere keren bij diverse instanties verteld. Hij heeft nimmer melding gemaakt van de omstandigheid dat mensenhandelaren een storende invloed hebben gehad op de manier waarop eiser zijn relaas heeft gedaan.

1.3. Eiser heeft aangevoerd dat hij wel degelijk slachtoffer is van mensenhandel en ook eerder dan in deze procedure melding heeft gemaakt van de omstandigheid dat hij uit angst voor represailles niet de waarheid heeft gesproken. Hierbij verwijst eiser naar zijn zienswijze van 21 juli 2008.

2. De rechtbank neemt de volgende feiten en omstandigheden als uitgangspunt.

2.1. Op 10 april 2008 heeft eiser een aanvraag gedaan om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Deze aanvraag is op 1 september 2008 afgewezen.

2.2. Op 29 mei 2008 is eiser in vreemdelingenbewaring gesteld en in dat kader is hij op 30 mei 2008 gehoord.

2.3. Op 15 juli 2008 heeft eiser aangifte gedaan van het misdrijf genoemd in artikel 273 onder f van het wetboek van Strafrecht. Op 23 juli 2008 is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning onder de beperking 'als genoemd in de Vc 2000, hoofdstuk B9'. Deze vergunning had een geldigheidsduur tot 16 juli 2009 en is daarna verlengd tot 15 september 2009.

3.1. Op grond van artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 kan in andere gevallen dan genoemd in de artikelen 3.50 en 3.51 van het Vb 2000 de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Vw 2000 heeft gehad en van wie naar het oordeel van Onze Minister wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat.

3.2. Volgens paragraaf B16/4.5 van de Vc 2000 – voor zover hier van belang – kan een slachtoffer of getuige-aangever van mensenhandel aan wie voor de duur en in het belang van het strafproces tijdelijk verblijf in Nederland was toegestaan en die van oordeel is dat het verblijf dient te worden voortgezet om onaanvaardbare gevolgen bij terugzending te voorkomen, een beroep doen op artikel 3.52 van het Vb 2000.

Er zijn twee categorieën slachtoffers waarvan de aanvraag om voortgezet verblijf, mits zich verder geen algemene weigeringsgrond voordoet, in ieder geval kan worden ingewilligd: (...)

Aanvragen om voortgezet verblijf na afloop van de B9-regeling van vreemdelingen die niet onder één van de twee categorieën vallen, waaronder slachtoffers van mensenhandel wier aangifte of andersoortige medewerking niet tot een strafzaak dan wel rechterlijke uitspraak heeft geleid én getuige-aangevers van mensenhandel, kunnen alleen voor inwilliging in aanmerking komen indien naar het oordeel van de Minister wegens bijzondere individuele omstandigheden van de vreemdeling niet gevergd kan worden dat hij of zij Nederland

Zaaknummers: AWB 11/06190 (beroep) en
AWB 11/06191 (voorlopige voorziening) inzake

Pagina 3 van 6

verlaat. Bij de beoordeling van een dergelijke aanvraag kunnen de volgende factoren een belangrijke rol spelen:

- risico van represailles jegens betrokkene en haar of zijn familie en de mate van bescherming die de autoriteiten van het land van herkomst bereid en in staat zijn te bieden;
- risico van vervolging in het land van herkomst bijvoorbeeld op grond van prostitutie;
- de mogelijkheden van sociale en maatschappelijke herintegratie in het land van herkomst, rekening houdend met specifieke culturele achtergrond en het prostitutieverleden van betrokkene, duurzame ontwrichting van familierelaties, de maatschappelijke opvattingen over prostitutie en het overheidsbeleid terzake.

(....)

De hiervoor genoemde factoren zijn niet de enige factoren die van belang zijn voor de beoordeling of aan het slachtoffer of de getuige-aangever, op grond van klemmende redenen van humanitaire aard verblijf dient te worden toegestaan. Buiten de reeds genoemde factoren kan bijvoorbeeld gedacht worden aan psychische problemen waarvoor de vreemdeling in Nederland in behandeling is, de zorg die de vreemdeling heeft voor kinderen die in Nederland zijn geboren of een opleiding volgen, de positie van alleenstaande vrouwen in het land van herkomst. Hierbij is nog van belang dat, indien psychische of andere medische omstandigheden worden aangevoerd, dit slechts als onderdeel van de te wegen factoren kan worden meegenomen. Indien enkel een beroep wordt gedaan op medische omstandigheden dan ligt beoordeling in het kader van het beleid medische behandeling meer in de rede.

4.1. Verweerder is bij de beoordeling van de vraag of aannemelijk is dat eiser slachtoffer van mensenhandel is geworden, in het primaire besluit, dat is ingelast in het bestreden besluit, uitgegaan van de verklaring die eiser op 30 mei 2008 bij de politie heeft afgelegd. De rechtbank volgt verweerder hierin. Eiser heeft namelijk in de door hem gevoerde procedures (over een lange periode) nooit melding gemaakt van de omstandigheid dat hij de verklaring van 30 mei 2008 heeft afgelegd onder invloed van mensenhandelaren, ondanks de bijstand van een raadsman. Zelfs in het gehoor van 14 januari 2011 is hier geen melding van gemaakt. Pas in beroep is dit door eiser naar voren gebracht. Uit de door eiser aangehaalde zienswijze van 21 juli 2008 volgt naar het oordeel van de rechtbank evenmin dat eiser melding heeft gemaakt van het onjuist verklaren onder invloed van mensenhandelaren. Verder is van belang dat eiser verschillende redenen heeft gegeven waarom hij op 30 mei 2008 onjuist zou hebben verklaard. Naast dat hij heeft verklaard onder invloed van mensenhandelaren te hebben gestaan heeft hij ook aangevoerd dat hij onjuist heeft verklaard omdat hij bang was opgesloten te worden. De rechtbank is gelet op het voorgaande van oordeel dat verweerder terecht heeft overwogen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt zijn verklaring op 30 mei 2008 te hebben afgelegd onder invloed van mensenhandelaren.

4.2. Hiertoe is naast het in 4.1 overwogene van belang dat eisers verklaring op 30 mei 2008 een gedetailleerde verklaring is. Eiser heeft – kort gezegd – verklaard dat hij in 2004 naar Denemarken is gegaan om te studeren. Vervolgens is hij naar Nederland gegaan voor een vakantie. Omdat hij zijn spullen is kwijtgeraakt en hij geen geld meer had om te reizen, is hij in Nederland gebleven.

4.3. Gelet op voorgaande overwegingen is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft overwogen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt slachtoffer van mensenhandel te zijn.

5.1. Eiser voert aan dat hij vreest voor represailles van de mensenhandelaren indien hij

Zaaknummers: AWB 11/06190 (beroep) en
AWB 11/06191 (voorlopige voorziening) inzake

Pagina 4 van 6

terugkeert naar China. Het feit dat hij in Nederland niet is benaderd door mensenhandelaren zegt niets over de vrees voor represailles bij terugkeer naar China, aldus eiser

5.2. Verweerder heeft zich in het primaire besluit op het standpunt gesteld dat niet is gebleken dat eiser slachtoffer is van mensenhandel. Daardoor heeft eiser geen reden om te vrezen voor represailles bij terugkeer naar China.

5.3. Nu de rechtbank hiervoor verweerder heeft gevolgd in zijn standpunt dat niet aannemelijk is dat eiser slachtoffer is van mensenhandel is de rechtbank ook van oordeel dat verweerder terecht heeft geconcludeerd dat eiser geen reden heeft om te vrezen voor represailles bij terugkeer naar China. Op deze grond zal de rechtbank daarom verder niet ingaan.

6.1. Ten aanzien van bescherming in China heeft eiser - kort gezegd - aangevoerd dat de bescherming tegen mensenhandelaren in China geheel anders ligt dan in Nederland. Er is in China sprake van gebrek aan opsporing en vervolging en de bescherming in China als slachtoffer is niet groot. Eiser verwijst in dit verband naar jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, het verdrag van de Europese Raad ter bestrijding van mensenhandel en het algemeen ambtsbericht China van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2010.

6.2. De rechtbank overweegt dat, gelet op wat hiervoor is overwogen, niet wordt toegekomen aan de vraag of eiser in China, als slachtoffer, niet voldoende beschermd wordt. Nu niet aannemelijk is dat eiser slachtoffer is valt niet in te zien dat eiser bescherming nodig heeft in het land van herkomst. De rechtbank zal dan ook niet ingaan op wat eiser in dit verband verder heeft aangevoerd.

7.1. Ten slotte heeft eiser aangevoerd dat sprake is van psychische problemen. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de psychische problemen door eiser niet nader zijn onderbouwd.

7.2. De rechtbank overweegt dat gelet op het beleid van paragraaf B16/4.5 van de Vc 2000 psychische omstandigheden slechts een rol kunnen spelen als onderdeel van de te wegen factoren. Zoals in 4.1 tot en met 4.3 is overwogen heeft verweerder in het primaire besluit (dat is ingelast in het bestreden besluit) terecht overwogen dat niet aannemelijk is dat eiser slachtoffer is van mensenhandel. Hierdoor zijn de overige te wegen factoren van het beleid die een rol kunnen spelen niet langer aan de orde. De psychische omstandigheden kunnen gelet hierop geen rol spelen in deze beoordeling.

8. Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in de door eiser aangevoerde omstandigheden in redelijkheid geen aanleiding heeft hoeven zien om eiser voortgezet verblijf toe te staan op grond van het beleid van paragraaf B16/4.5 van de Vc 2000. Daarom zal de rechtbank het beroep ongegrond verklaren.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening

8. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Zaaknummers: AWB 11/06190 (beroep) en
AWB 11/06191 (voorlopige voorziening) inzake

Pagina 5 van 6

Ten aanzien van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening

9. De rechtbank is niet gebleken van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeel in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

Zaaknummers: AWB 11/06190 (beroep) en
AWB 11/06191 (voorlopige voorziening) inzake

Pagina 6 van 6

Bestlissing

De rechtbank,
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 11/06190,

- verklaart het beroep ongegrond.

De voorzieningenrechter,
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 11/06191,

- wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.W.C.M. van Emmerik, rechter, tevens
voorzieningenrechter, in aanwezigheid van mr. S.S. Soylu, griffier. De beslissing is in het
openbaar uitgesproken op 8 november 2011.

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

08 NOV. 2011

Conc: WJG
Coll: 565
D: C
VK

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Advocatenkantoor Hompe

Mw.mr. W.M. Hompe
 WG plein 421-423
 1054 SH Amsterdam
 tel: 0031-(0)-20-6182985
 fax: 0031-(0)-20-6895076

wilmahompe@gmail.com

Amsterdam, 6 december 2011

APPELSCHRIFT

Betreft: Hoger Beroep ex artikel 95 Vreemdelingenwet j.o. artikel 37 Wet op de Raad van State

Inzake: geboren van Chinese nationaliteit.

Geeft te kennen:

Appellant, geboren van Chinese nationaliteit, thans verblijvende te kiest te dezer zake woonplaats in Amsterdam, aan het WG-plein 421-423,(1054 SH) ten kantore van haar advocaat.

Mr.W.M.Hompe, advocaat te Amsterdam verklaart hierbij, met het recht van vervanging, dat zij bepaaldelijk is gevolmachtigd om onderhavig hoger beroepschrift bij Uw afdeling in te dienen als bedoeld in artikel 70 lid 1 van de Vreemdelingenwet.

Appellant stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de Rechtbank te Den Haag, zittinghoudende te Amsterdam,AWB 11/06190 en AWB 11/06192, d.d 8 november 2011, afschrift verzonden op 8 november 2011. Een afschrift van de aangevallen uitspraak wordt overgelegd als productie 1.

De rechtbank Amsterdam heeft het beroep van appellant tegen de beschikking van waarbij het bezwaar tegen afwijzing van het besluit van de aanvraag wijziging van de beperking als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 in voortgezet verblijf na B9 ongegrond is verklaard, bij uitspraak van 8 november 2011 ongegrond verklaard en het verzoek voorlopige voorziening afgewezen. Appellant kan zich niet verenigen met voornoemde uitspraak en voert hiertegen de volgende grieven aan.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
= 6 DEC 2011	
ZAAKNR.	2011 2641
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
 van de Raad van State
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC Den Haag

Per telefax: 070-365 13 80 (8 pgs).

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 4.1. dat zij verweerder volgt in het standpunt van verweerder dat verweerder in het primaire besluit dat is ingelast in bestreden besluit bij de vraag of aannemelijk is geworden dat eiser slachtoffer is geworden van mensenhandel, is uitgegaan van de verklaring die eiser op 30 mei 2008 bij de (Vreemdelingen) politie heeft afgelegd.

Grief 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o.41 dat eiser namelijk in de door hem gevoerde procedures (over een lange periode) nooit melding heeft gemaakt van de omstandigheid dat hij de verklaring van 30 mei 2008 heeft afgelegd onder invloed van mensenhandelaren, ondanks de bijstand van een raadsman en dat dit pas in beroep naar voren is gebracht.

Grief 3

Ten onrechte overweegt de rechtbank in overweging 4.3 dat de rechtbank gelet op de overwegingen hiervoor van oordeel is dat verweerder terecht heeft overwogen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt slachtoffer van mensenhandel te zijn.

Deze grieven hangen onderling samen en dienen als zodanig behandeld te worden.

Toelichting

Appellant stelt dat de rechtbank door aldus te overwegen een onjuiste opvatting geeft van het beleid zoals dat is neergelegd in de Vc Hoofdstuk B9.

Niet het verhoor bij de Vreemdelingendienst naar aanleiding van zijn bewaring dient centraal te staan, maar de aangifte bij de KMAR. De Vreemdelingendienst zijn geen gecertificeerde ambtenaren die opgeleid zijn om aangiftes van slachtoffer van mensenhandel op te nemen.

De rechtbank miskent dat de KMAR de bedenktijd verleent en het verhoor aangifte opneemt. De KMAR stelt de contactpersoon mensenhandel van de IND direct door middel van het model 'Kennisgeving aangifte/verlenen medewerking aan strafrechtelijk onderzoek mensenhandel en beroep op regeling B9' of het model 'Kennisgeving aangifte/verlenen medewerking aan strafrechtelijk onderzoek mensenhandel gedurende de asielprocedure per fax van de aangifte in kennis. De aangifte dan wel het op andere wijze verlenen van medewerking aan een strafrechtelijk opsporings- of vervolgingsonderzoek (MSS), wordt ambtshalve aangemerkt als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, zodra de aangifte is doorgestuurd naar de IND. De IND dient in principe binnen 24 uur te beslissen op de aanvraag.

Op 15 juli 2008 reist de KMAR af naar het detentiecentrum Zeist waar appellant sinds 1 juli 2008 in bewaring is gesteld, om het proces-verbaal van aangifte op te maken. De KMAR was derhalve op de hoogte dat appellant in bewaring was gesteld.

De verklaring van 30 mei 2008 is gedaan tijdens een verhoor bij de Vreemdelingendienst Brabant Noord, nadat hij in bewaring was gesteld. Dat appellant daar andere verklaringen heeft afgelegd doet er niet aan af dat de KMAR degene is die de bedenktijd heeft verleend en later de aangifte heeft opgenomen.

Appellant heeft eerst asiel aangevraagd.

Op 16 april 2008 is door het KMAR mensenhandelteam op AC Schiphol een intake-gesprek afgenomen en is hem de bedenktijd verleend in de B9 procedure. Appellant is direct na het nader gehoor in de

asielprocedure en na het intake-gesprek naar de besloten opvang in de omgeving van Assen gezonden. Appellant mag niet naar buiten, wordt wederom opgesloten, krijgt het Spaans benauwd en ontsnapt via een openstaand wc-raampje. Appellant wordt vervolgens aangetroffen in de keuken van een Chinees restaurant en wordt op grond van een redelijk vermoeden van illegaal verblijf staande gehouden en overgebracht naar het politiebureau voor ophouding, waar hij wordt bijgestaan door een piket-advocaat. Vervolgens wordt hij wederom opgesloten en in bewaring gesteld. Zoals gememoreerd neemt de KMAR de aangifte op en verleent de IND vervolgens de verblijfsvergunning B9. De aangifte wordt geseponeerd omdat de locatie waar appellant is vastgehouden niet te traceren is. Het Hof wijst het beklag af om dezelfde reden af, hoewel er aanwijzingen zijn dat appellant slachtoffer is geworden.

Appellant stelt gelet op het voorgaande en op het gestelde in Vc B9 dat het slachtofferschap van appellant niet in het geding is en de rechtbank dit heeft miskend.

Voorts heeft de rechtbank miskend dat appellant al in de zienswijze van 21 juli 2008 op pagina 1 heeft aangevoerd dat het feit dat hij achteraf mogelijk meerderjarig blijkt te zijn niet afdoet aan het feit dat hij is aangemerkt als potentieel slachtoffer van mensenhandel en aan hem de bedenktijd is verleend. Gemeld is dat hij de besloten opvang in Veenhuizen is ontsnapt, omdat hij er niet meer tegen kon om nog eens opgesloten te zitten, zoals in Eindhoven. Bovendien vreesde appellant voor represailles van het Chinese mensenhandelnetwork als hij daadwerkelijk aangifte zal doen. Op pagina 2 heeft hij gesteld - kort samengevat- dat de mensenhandelaspecten niet zijn betrokken bij de beoordeling van zijn asielverzoek. Op pagina 3 heeft appellant gesteld dat voorts niet is onderzocht of het achterhouden van relevante informatie aan appellant kan worden toegerekend. Mensenhandel gaat in vele gevallen gepaard met dreiging met geweld of andere feitelijkheden. Die dreiging is relevant voor de beoordeling van de (asiel)aanvraag. Appellant stelt dat dit evenzeer geldt voor zijn verklaringen in het verhoor naar aanleiding van zijn inbewaringstelling.

Door aldus te overwegen heeft de rechtbank miskend dat gelet op de verlening van de verblijfsvergunning B9, van het slachtofferschap van appellant dient te worden uit te gaan.

Toelichting grief 3

Deze hangt nauw samen met grief 1 en 2 en leidt tot dezelfde conclusie, als hiervoor.

REDENEN WAAROM:

Appellant zich wendt tot de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, met het verzoek het hoger beroep gegrond te verklaren, de aangevallen uitspraak van de rechtbank Amsterdam te vernietigen, het bij de rechtbank ingediende beroep van appellant gegrond te verklaren en het bestreden besluit te vernietigen. Voorts wordt verzocht verweerder opdracht te geven een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure bij de rechtbank alsook in hoger beroep.

W.M.Hompe
Bepaaldelijk gevolmachtigde

